

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-1133/2019-42

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Lidiji Krašek, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari po tužbi tužiteljice Ružice Gregurić, iz Varaždina, Miroslava Krleže 1, zastupane po punomoćniku Danijelu Trubiću, odvjetniku iz Varaždina, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz OD Porobija&Porobija, Zagreb, radi isplate, nakon održane, zaključene glavne i javne rasprave na ročištu dana 1. lipnja 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja i odsutnosti tuženika te objave presude dana 12. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su dijelovi odredaba iz čl. 2. i čl. 7. te drugih relevantnih odredaba Ugovora o namjenskom kreditu br. 3206172700, koji je sklopljen dana 9. veljače 2006. i solemniziran dana 13. veljače 2006. te izmijenjen Dodatkom Ugovoru o kreditu od 21. siječnja 2016, između tužiteljice Ružice Gregurić, OIB 59222277586 i tuženika Zagrebačka Banka d.d. Zagreb, OIB 92963223473, kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo te kojima je ugovorena primjena valutne klauzule u švicarskim francima i iznos anuiteta vezan uz srednji tečaj HNB-a za švicarski franak na dan plaćanja o čemu se nije pojedinačno pregovaralo niti su tužitelji dane potrebne obavijesti za donošenje valjane i informirane odluke, ništetni pa stoga ne proizvode pravne učinke za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka Banka d.d. Zagreb, OIB 92963223473 da tužiteljici Ružici Gregurić, OIB 59222277586 isplati iznos od 5.972,53 EUR (pet tisuća devetsto sedamdeset dva eura i pedeset tri centa)/ 45.000,00 kn (četrdeset pet tisuća kuna) s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznos od:

- 43,36 EUR /326,66 kn od 12.10.2010. pa do isplate,
- 47,46 EUR /357,55 kn od 10.11.2010. pa do isplate,
- 55,68 EUR /419,55 kn od 10.12.2010. pa do isplate,
- 67,89 EUR /511,55 kn od 10.01.2011. pa do isplate,
- 63,59 EUR /479,14 kn od 10.02.2011. pa do isplate,
- 87,40 EUR /658,49 kn od 10.03.2011. pa do isplate,

- 81,99 EUR /617,75 kn od 10.04.2011. pa do isplate,
- 105,64 EUR /795,97 kn od 10.05.2011. pa do isplate,
- 122,59 EUR /923,67 kn od 10.06.2011. pa do isplate,
- 119,99 EUR /904,04 kn od 10.07.2011. pa do isplate,
- 165,47 EUR /1.246,77 kn od 10.08.2011. pa do isplate,
- 122,29 EUR /921,43 kn od 9.09.2011. pa do isplate,
- 112,24 EUR /845,69 kn od 11.10.2011. pa do isplate,
- 113,17 EUR /852,67 kn od 10.11.2011. pa do isplate,
- 112,40 EUR /846,90 kn od 12.12.2011. pa do isplate,
- 119,75 EUR /902,29 kn od 10.01.2012. pa do isplate,
- 124,66 EUR /939,25 kn od 10.02.2012. pa do isplate,
- 125,00 EUR /941,80 kn od 9.03.2012. pa do isplate,
- 121,57 EUR /916,00 kn od 10.04.2012. pa do isplate,
- 123,04 EUR /927,08 kn od 10.05.2012. pa do isplate,
- 118,73 EUR /894,57 kn od 12.06.2012. pa do isplate,
- 101,61 EUR /765,60 kn od 10.07.2012. pa do isplate,
- 102,86 EUR /774,98 kn od 6.08.2012. pa do isplate,
- 96,11 EUR /724,17 kn od 10.09.2012. pa do isplate,
- 96,81 EUR /729,40 kn od 10.10.2012. pa do isplate,
- 100,43 EUR /756,71 kn od 9.11.2012. pa do isplate,
- 99,69 EUR /751,08 kn od 7.12.2012. pa do isplate,
- 102,71 EUR /773,84 kn od 9.01.2013. pa do isplate,
- 95,67 EUR /720,81 kn od 8.02.2013. pa do isplate,
- 95,56 EUR /719,99 kn od 11.03.2013. pa do isplate,
- 101,49 EUR /764,69 kn od 10.04.2013. pa do isplate,
- 96,68 EUR /728,41 kn od 10.05.2013. pa do isplate,
- 92,55 EUR /697,30 kn od 10.06.2013. pa do isplate,
- 87,05 EUR /655,88 kn od 10.07.2013. pa do isplate,
- 91,87 EUR /692,23 kn od 9.08.2013. pa do isplate,
- 94,31 EUR /710,59 kn od 11.09.2013. pa do isplate,
- 97,36 EUR /733,55 kn od 10.10.2013. pa do isplate,
- 97,71 EUR /736,20 kn od 12.11.2013. pa do isplate,
- 54,75 EUR /412,51 kn od 15.12.2013. pa do isplate,
- 97,60 EUR /735,38 kn od 15.01.2014. pa do isplate,
- 96,15 EUR /724,44 kn od 15.02.2014. pa do isplate,
- 98,72 EUR /743,77 kn od 15.03.2014. pa do isplate,
- 96,48 EUR /726,93 kn od 15.04.2014. pa do isplate,
- 93,28 EUR /702,79 kn od 15.05.2014. pa do isplate,
- 93,97 EUR /708,00 kn od 15.06.2014. pa do isplate,
- 96,26 EUR /725,24 kn od 15.07.2014. pa do isplate,
- 98,08 EUR /739,00 kn od 15.08.2014. pa do isplate,
- 98,55 EUR /742,52 kn od 15.09.2014. pa do isplate,
- 100,51 EUR /757,27 kn od 15.10.2014. pa do isplate,
- 103,32 EUR /778,44 kn od 15.11.2014. pa do isplate,
- 103,84 EUR /782,42 kn od 15.12.2014. pa do isplate,
- 104,26 EUR /785,53 kn od 15.01.2015. pa do isplate,
- 104,05 EUR /783,94 kn od 15.02.2015. pa do isplate,
- 104,05 EUR /783,94 kn od 15.03.2015. pa do isplate,
- 104,05 EUR /783,94 kn od 15.04.2015. pa do isplate,

- 104,05 EUR /783,94 kn od 15.05.2015. pa do isplate,
- 104,05 EUR /783,94 kn od 15.06.2015. pa do isplate,
- 104,05 EUR /783,94 kn od 15.07.2015. pa do isplate,
- 104,05 EUR /783,94 kn od 15.08.2015. pa do isplate,
- 104,05 EUR /783,93 kn od 15.09.2015. pa do isplate,

i to do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 01.01.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, time da se referentna stopa utvrđuje prema čl. 29. st. 8. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u iznosu 2.879,33 EUR (dvije tisuće osamsto sedamdeset devet eura i trideset tri centa), zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 12. lipnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, time da se referentna stopa utvrđuje prema čl. 29. st. 8. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva kako je to naznačeno u podnesku od 14. lipnja 2021.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela ovome sudu tužbu protiv tuženika navodeći da je sklopila s tuženikom dana 9. veljače 2006. Ugovor o kreditu 3206172700 koji je dana 13. veljače 2006. solemniziran kod javnog bilježnika Bojane Štimac u Varaždinu pod br. OU-206/2006. Tim ugovorom je tuženik stavio na raspolaganje tužiteljici kredit u iznosu od 62.200,00 CHF po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita. Nadalje da su stranke dana 21. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu (dalje Dodatak), a kojim su odredbe Ugovora izmijenjene u pogledu valutne obveze, redovne kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju preplatom koja je utvrđena u iznosu od tadašnjih 17.140,12

kn. Međutim da je taj Ugovor sadržavao ništetne odredbe, a koje naknadno ne konvalidiraju sukladno čl. 326. Zakona o obveznim odnosima tako da priznatom preplatom dug tuženika prema tužiteljici nije u cijelosti podmiren pa tužiteljica i ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu te ostvarenja pripadajućih prava. Tužiteljica nadalje navodi da u čl. 2. Ugovora se regulira redovna kamatna stopa na način da ista na dan sklapanja iznosi 4,50%, ali da je ista promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke. Slijedom toga je tuženik tijekom otplate kredita jednostrano povećavao redovnu kamatnu stopu, a tužiteljicu tek obavještavao dopisima o visini nove kamatne stope. Stoga prema mišljenju tužiteljice, a temeljem čl. 4. Zakona o obveznim odnosima se ta odredba protivi načelima savjesnosti i poštenja prema naprijed citiranoj zakonskoj odredbi jer je ista unaprijed formulirana od strane tuženika i o njima se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom, a tuženik joj nije niti pojasnio parametre prema kojima dolazi do promjene kamatne stope. Obzirom na to tužiteljica smatra da su dijelovi odredbe iz čl. 2. Ugovora pa i čl. 7. st. 2. nepošteni, a to temeljem čl. 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača te prema čl. 296., 322 i 323. Zakona o obveznim odnosima ništetni i ne proizvode pravne učinke. Također da i u čl. 7. Ugovora su sadržane odredbe o valutnoj klauzuli kojima se otplata kredita veže uz valutu švicarski franak te se i kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 472,97 CHF obračunatoj po srednjem tečaju HNB za CHF važećem na dan plaćanja. No tuženik niti u jednom trenutku prilikom sklapanja ugovora nije obavijestio tužiteljicu kao potrošača o svim parametrima nužnim za donošenje informirane i valjane odluke, a niti joj je omogućio da pojedinačno pregovara oko bilo koje odredbe Ugovora. Nije ju obavijestio niti o posebnim rizicima vezanim za valutu CHF, a niti o značaju same te valute već ju je ustvari kako u razgovoru u poslovnici tako i lecima poticao na sklapanje ugovora upravo u toj valuti. Tužiteljica nije ekonomski stručnjak niti ima formalno ekonomsko obrazovanje pa stoga nije niti shvatila niti razumjela sve naprijed navedene odredbe ugovora, a sam tuženik joj je naveo da je sklapanje ugovora vezano na valutu CHF povoljno te je dakle i bio u neizmjereno povoljnijem položaju u odnosu na tužiteljicu. Zaključenjem ugovora između tužiteljice i tuženika je došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama i to na štetu tužiteljice kao potrošača jer joj tuženik nije pružio sve relevantne informacije vezane za samu valutu. Navedena pravna utvrđenja da su naprijed navedene odredbe ugovora o kreditu ništetne su i utvrđena u pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. te presudom Vrhovnog suda br. Revt-575/16 od 3. listopada 2017. Presuda je donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa protiv tuženika kao jednog od tuženika u tom predmetu, a obzirom na tu činjenicu je i sud vezan na utvrđenje iste presude temeljem odredaba iz čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača te čl. 502. c Zakona o parničnom postupku. Tužiteljica smatra da je tuženiku otplaćujući kredit po ništetnim odredbama platila više pa i preko iznosa koji joj je priznat dodatkom i to za iznos od 45.000,00 kn, a slijedom čega smatra da bi joj tuženik sukladno odredbama 1111. i 1115. Zakona o obveznim odnosima trebao vratiti cjelokupni taj iznos uvećan za zakonske zatezne kamate. Stoga je i podnijela tužbu tražeći utvrđenje ništetnosti dijela odredbi iz čl. 2. i čl. 7. Ugovora o kreditu te isplatu iznosa od 45.000,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 14. veljače 2006. kao i naknadu prouzročenog parničnog troška.

2. Nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja tužiteljica je sredila tužbeni zahtjev podneskom od 14. lipnja 2021. (listovi 143-145 spisa), a to na način da je razdvojila tijekom zatezne kamate na pojedinačne mjesečne iznose tako da više nije tražila zateznu kamatu na cjelokupni iznos od 14. veljače 2006. Isto tako je tužiteljica podneskom od 28. travnja 2023. (listovi 178-182 spisa) sredila tužbeni zahtjev kako je naznačen u podnesku od 14. lipnja 2021. tako da je sukladno novo uvedenoj valuti Republike Hrvatske-EURO svoj tužbeni zahtjev postavila u toj novoj valuti te je ovaj sud u ovoj odluci upravo i odlučivao o tako sređenom tužbenom zahtjevu budući od 2023. valuta euro postala valuta Republike Hrvatske.

3. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu tužiteljice. Oporio je osnovu i tijekom zatezne kamate. Također je naveo da su sve odredbe valjane kao i ostale činjenice i razloge na kojima je tužiteljica temeljila svoju tužbu u ovom predmetu. Također je istaknuo i da su dodaci o konverziji valjani, a o čemu je i odlučeno u predmetu Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Gos-1/2019. Oporio je tužiteljici svojstvo potrošača, a istaknuo je i prigovor zastare za sve iznose koji su predmet zahtjeva tužiteljice, a dospjeli su prije 12. lipnja 2014. Ujedno je prigovorio i urednosti postavljenog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti. Također je naveo da je i kredit konvertiran sukladno zakonskim odredbama, a sve promjene kamatne stope prije konverzije su tužiteljici i bile poznate. Slijedom navedenog je u cijelosti osporio tužbeni zahtjev tužiteljice i predložio da se tužbeni zahtjev tužiteljice odbije kao neosnovan i tužiteljici naloži snalažanje parničnog troška tuženiku.

4. Nakon sređenja tužbenog zahtjeva podneskom tužiteljice od 14. lipnja 2021. tuženik je ostao i dalje kod istog odgovora na tužbu time da je naveo da smatra da je tim podneskom izvršena preinaka tužbe i toj se preinaci usprotivio, a također je ponovno istaknuo i prigovor zastare kako je to naznačeno u samom odgovoru na tužbu. Na isti način tuženik je odgovorio i nakon postavljanja sređenog tužbenog zahtjeva promjenom valute te isto naveo da se radi o preinaci tužbe kojoj se tuženik protivi, a također ističe i prigovor zastare.

5. Sud je imajući u vidu sređenje tužbenog zahtjeva nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja podneskom od 14. lipnja 2021. tek djelomično promijenila tužbeni zahtjev na način da je ostala i dalje kod ukupno zatraženog iznosa koji je naznačen u tužbi (45.000,00 kn), ali je razdvojila tijekom zatezne kamate na pojedinačne mjesečne iznose kako su to specificirani u podnesku. Međutim upravo zbog činjenice da je zatezna kamata razdvojena na pojedinačne mjesečne iznose sud smatra da se ipak radilo o preinaci u smislu odredbe iz čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22, 155/23 i 146/25- dalje: ZPP) te obzirom na protivljenje tuženika takvoj preinaci je sud u izreci pod rješenje dozvolio takvu preinaku temeljem odredbe iz čl. 190. st. 3. ZPP-a. Naime, prema odredbi iz čl. 190. st. 1. ZPP-a tužitelj može do zaključenja prethodnog preinačiti tužbeni zahtjev, a prema odredbi iz čl. 190. st. 2. ZPP-a tužitelj može iznimno preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Isto tako odredbom iz čl. 190. st. 3. ZPP-a nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban je pristanak tuženika, ali i kad se tuženik protivi sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Sud smatra da tužiteljica

bez svoje krivnje nije mogla postaviti konačni zahtjev prije zaključenja prethodnog postupka i provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja. Stoga je sud i dopustio preinaku tužbe tužitelja sukladno odredbi iz čl. 190. st. 3. ZPP-a. Što se tiče sređenog tužbenog zahtjeva iz podneska od 28. travnja 2023. sud smatra da se u ovom slučaju ne radi o preinaci jer je u tom podnesku tužbeni zahtjev jedino naznačen u važećoj valuti RH tj. u eurima dok je u ostalome ostao identičan zahtjevu iz podneska od 14. lipnja 2021. pa stoga nije niti donosio posebnu odluku što se tiče preinake vezane na zahtjev iz podneska od 28. travnja 2023.

6. Tijekom dokaznog postupka sud je prvenstveno saslušao tužiteljicu u svrhu dokazivanja. Nadalje je proveo knjigovodstveno-financijsko vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Barici Lilić, a slijedom čega je i izvršen uvid u nalaz i mišljenje te vještakinje sa listova 114-138 spisa, zatim je izvršen uvid u dokumentaciju tužiteljice iz omoćnice sa lista 6 spisa, u dokumentaciju tuženika uz odgovor na tužbu sa listova 32-79 spisa, u dokumentaciju tuženika sa listova 88-105 spisa.

7. Na temelju tako provedenih dokaza ocjenjujući sve zajedno i svakog posebno, a to sukladno odredbi iz čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice kako je postavljen u podnesku od 28. travnja 2023. u cijelosti osnovan.

8. Sud je temeljem provedenih dokaza kao nesporno utvrdio slijedeće:

- da su stranke dana 9. veljače 2006. zaključile Ugovor o kreditu broj 3206172700, kreditna partija 7103018952 i to tužiteljica kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor,
- da je navedenim kreditom se banka kao kreditor obvezala korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos od tadašnjih 62.200,00 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita,
- da je u čl. 2. Ugovora navedeno da redovna kamata koja u trenutku zaključenja Ugovora iznosi 4,50% godišnje time da je ista promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama kreditora,
- da je rok otplate kredita 180 mjeseci (čl. 3.), a isti se isplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunama time da anuitet iznosi 472,97 CHF (čl. 7) obračunatim po tečaju Hrvatske narodne banke važećim za CHF na dan plaćanja,
- da su stranke dana 21. siječnja 2016. zaključile i Dodatak Ugovoru o kreditu, a to temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/2016), a kojim Dodatkom je ugovorena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u eurima time da je tužiteljici priznata preplata prema ranije zaključenom kreditu sa valutom u CHF u iznosu od tadašnjih 17.140,12 kn (čl. 6.), a koji iznos se uračunava u daljnju otplatu kredita u valuti euro sukladno čl. 6. Dodatka.

9. Sporno je između stranaka da li su dijelovi čl. 2. i čl. 7. Ugovora o kreditu ništetni te da li tužiteljica ima pravo i na dodatnu isplatu radi preplate u otplati kredita u razdoblju od 14. veljače 2006. do 30. rujna 2015. osim one razlike koja joj je priznata Dodatkom od 30. rujna 2015.

10. Odredbom iz čl. 26. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) je

propisana i mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope. Obzirom na prednje, a što je po mišljenju suda i nesporno između stranaka nema dvojbe da su stranke pa tako i tuženik mogle ugovarati ugovore o kreditu na način da su ugovarale promjenjivu kamatnu stopu. Međutim sporno je između stranaka prvenstveno da li su te odredbe ugovora bile ugovorene na zakonit način, a to prvenstveno uvažavajući odredbe Zakona o zaštiti potrošača te Zakona o potrošačkom kreditiranju. Činjenica jest da je navedeni ugovor o kreditu sastavljen na obrascu kojem je ponudio upravo tuženik kao kreditor te ustvari tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na odredbe koje su se odnosile na promjenu kamatne stope, a sam tuženik je u čl. 2. naveo da se kamatna stopa mijenja sukladno tržišnim uvjetima, a temeljem odluke kreditora tj. njega. U navedenoj odredbi uopće nisu bili pojašnjeni i razrađeni tržišni uvjeti već je po mišljenju suda ta odredba bila potpuno nejasna te tužitelj nije kao potrošač mogao shvatiti značaj, a naročito ne uvjete pod kojima je moglo doći do promjene kamatne stope. Uostalom tužitelj i sam navodi u svom iskazu kao stranka u ovom predmetu. Treba imati u vidu da se u ovom slučaju radi o dvostrano obveznom odnosu između stranaka te sa tužitelj i tuženik sudionici u tom obveznom odnosu i sukladno odredbi iz čl. 3. ZOO-a bi trebali biti ravnopravni, a osim toga su se prema čl. 4. ZOO-a u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Iz provedenih dokaza je sud utvrdio da stranke nisu pregovarale o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu obzirom da je sam ugovor zaključen na tipskom obrascu tuženika, a što znači da se uopće nije moglo pregovarati o pojedinačnim odredbama tog ugovora osim što su stranke mogle međusobno dogovoriti iznos kredita te rok otplate, dok su sve ostale odredbe ugovora ustvari bile odredbe koje je dao tuženik. Tu se prvenstveno misli na visinu i vrstu kamatne stope, a to je u ovom slučaju bila promjenjiva kamatna stopa koja se tijekom otplate mogla mijenjati temeljem odluke tuženika dakle jednostrano s njegove strane. Na taj način je nedvojbeno nastupila neravnoteža između stranaka, a pogotovo imajući u vidu činjenicu da je upravo tuženik sastavio ugovor i u ugovoru su korišteni ipak stručni izrazi koje prosječna osoba ne može razumjeti odnosno nisu joj razumljivi u dovoljnoj mjeri da bi u potpunosti mogla shvatiti značenje istih, a u ovom slučaju uopće nisu razrađeni, što znači da tužitelj uopće nije bio upoznat o načinu promjene kamatne stope jer sam izraz "tržišni uvjeti" je preširok i neodređen da bi se moglo zaključiti na temelju čega i pod kojim uvjetima može doći do promjene kamatnih stopa, a to po mišljenju suda nije bilo niti vidljivo niti u obavijesti koje je tuženik dostavljao tužitelju prilikom promjena kamatnih stopa (list 62 spisa). Naime ta obavijest koristi stručne izraze koji prosječnom potrošaču nisu razumljivi jer se iz iste obavijesti niti ne vidi koji su to parametri koji utječu na promjenu kamatne stope. Sukladno odredbi iz čl. 5. Uredbe 93/13/EEZ takve odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo, a očito da u ovom slučaju to nije bilo, kako to proizlazi iz samog iskaza tužiteljice jer čak i ako su djelatnici tuženika spomenuli da se kamatna stopa može mijenjati nisu prilikom ugovaranja kredita pojasnili način na koji se kamatna stopa može mijenjati. S tim u vezi sud smatra da je doista odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi kako je naznačena u čl. 2. nejasna i nerazumljiva u odnosu na tužitelja pa je samim tim i nepoštena, a kako to proizlazi iz odredbi Zakona o zaštiti potrošača odnosno Zakona o potrošačkom kreditiranju te je imajući u vidu takvu nepoštenost i uzrokovala neravnotežu između ugovornih stranaka, a što znači da ustvari ugovorne strane nisu bile ravnopravne i ta neravnoteža je išla na štetu tužitelja kao potrošača. Imajući u vidu prednje jasno je da je navedena odredba u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača pa i Zakona o potrošačkom kreditiranju ništeta. Prema odredbi iz čl. 322. st. 1. ZOO-a ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim

propisima ili moralu društva ništetan je osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, a prema odredbi iz čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke ako zakon što drugo ne određuje. Konačno odredbom iz čl. 328. ZOO-a je propisano da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi. To znači da strana koja je oštećena takvim ništetnim odredbama može tražiti povrat onoga što je dala od trenutka pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine odredbe.

11. Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj 43 PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je između ostalog i ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditima na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promijenjena u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku promjene stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa sve na štetu potrošača. Navedena odluka je donesena u predmetu po tužbi tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv više tuženika s tim da je ovdje tuženik bio u tom predmetu 1. tuženik. Sukladno odredbi iz čl. 502.c ZPP-a utvrđenja iz parnica vođenih po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, a što je i ovdje slučaj vežu sud u parnici u kojoj će fizičke i pravne osobe potraživati naknadu štete s pozivom na utvrđenja iz navedenih presuda. Isto tako je i odredbom iz čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 41/2014) propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. ovoga zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ovoga zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Tužitelj se u ovoj tužbi i upravo poziva na utvrđenje o ništetnosti ugovorne odredbe o ugovaranju promjenjive kamatne stope kojom se odredbom ugovora kamatna stopa može mijenjati isključivo odlukom banke pa stoga imajući u vidu odredbu iz čl. 502.c ZPP-a je bespredmetno po mišljenju suda takvo pozivanje tuženika da je tužitelj pristao na promjenjivu kamatnu stopu kao i da je ugovaranje promjenjive stope zakonom dopušteno. Naime, iz naprijed citirane presude Visokog trgovačkog suda je jasno vidljivo da je prvenstveno ništetna odredba kojom se kamatna stopa mijenjala isključivo jednostranom odlukom banke tj. jednog sudionika navedenog ugovornog odnosa o kreditu. Tu se prvenstveno dodaje da iz te odluke Visokog trgovačkog suda da tuženik u vrijeme kada je zaključen ugovor o kreditu između tužitelja i tuženik nije prije zaključenja ugovora u cijelosti informirao tužitelja kao potrošača o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti a tijekom pregovora i u svezi zaključenja prethodnih ugovora o kreditu što je imala također neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a

čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03 – dalje ZZP/03) i to protivno tamo odredbama 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. i protivno odredbama 96. i 97. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09 – dalje ZZP/07) te povrijedio na taj način kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom ovdje tuženika kao i njegovim internim aktima, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženika kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu i neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača čime je ovdje tuženik postupio suprotno naprijed citiranim odredbama ZZP/03 i ZZP/07. Ugovor koji je tužitelj zaključio s tuženikom je zaključen dana 26. srpnja 2006. što znači da je zaključen upravo u razdoblju za koje je razdoblje naprijed citiranom presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 utvrđeno da je tuženik zaključivao ugovore o kreditu sa nepoštenim ugovornim odredbama.

12. Nadalje, i odlukom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu kojom je utvrđeno da su tamo tuženici, s tim da je ovdje tuženik bio 1. tuženik, u ugovorima o kreditu zaključenim u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošači u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03) i to čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to čl. 96. i 97. Prema odredbi iz čl. 502.c ZPP-a te čl. 118. ZZP-a navedena utvrđenja vežu i ovaj sud, a to tim više što se tužitelj i poziva u ovoj tužbi upravo na ta utvrđenja. Iz navedenog proizlazi da je u ugovoru o kreditu koji je zaključio tužitelj s tuženikom dana 26. srpnja 2006. ništetna odredba koja se odnosi na vezanje glavnice kredita na valutu CHF. Tu posebno moramo navesti da tuženik predloženim dokazima nije dokazao, a niti dokazivao da ugovor o kreditu koji je zaključio tužitelj s njim dana 26. srpnja 2006. ne bi bio sastavljen zajedničkim pregovaranjem već iz samog ugovora koji se nalazi u spisu je jasno vidljivo da je upravo tuženik pripremio sadržaj tog ugovora i praktično da se radi o tipskom obrascu ugovora o kreditu koji je tuženik u to vrijeme zaključivao sa potrošačima – korisnicima kredita.

13. Nadalje nesporno je između stranaka da su stranke potpisale i Dodatak Ugovora o kreditu dana 21. siječnja 2016., a kojim Dodatkom je naprijed citirani ugovor

o kreditu vezan za valutu CHF konvertiran u kredit vezan na valutu euro, a to temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/2018-dalje ZIDZPK). Tim Dodatkom je tužiteljici priznata preplata zbog navedene konverzije na dan 30. rujna 2015. u iznosu od 17.140,12 kn kako je to navedeno u čl. 6. predmetnog Dodatka. Ističe se da je ustvari ovim priznavanjem preplate priznata samo preplata nastala temeljem konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR, dok eventualna preplata nastala temeljem otplate kredita u CHF prema ništetnim odredbama koje su se odnosile na promjenjivu kamatnu stopu i samu valutu CHF nije uopće spomenuta u navedenom Dodatku. Stoga po mišljenju ovog sud svakako postoji razlika u priznatoj preplati te eventualno preplati koja je nastala zbog otplate kredita temeljem ništetnih odredbi i to u korist tužiteljice.

14. Stoga je sud i proveo dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Barici Lilić, a koja je utvrdila u svom nalazu i mišljenju (listovi 114-138 spisa) i preplatu u korist tužiteljice radi plaćanja kredita temeljem ništetnih odredbi koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i na promjenu tečaja CHF. Naime iz navedenog nalaza i mišljenja nedvojbeno proizlazi da je tuženik tijekom otplate kredita u nekoliko navrata mijenjao (povisivao) početnu kamatnu stopu kako je to naznačena u samom ugovoru (4,50%) i to kako je naznačeno u nalazu na listu 8 (spis list 121), a isto tako je mijenjan i tečaj CHF koji je prilikom stavljanja kredita iznosio 4,715378, što je sve dovelo do povećanja anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti. Sam kredit je inače redovno bio otplaćivan, ali je prilikom otplate došlo do razlike u anuitetu, a to i zbog promjene kamate i zbog promjene tečaja. Uvažavajući otplatu prema ništetnim odredbama do dana 30. rujna 2015. vještakinja je utvrdila da je ustvari tužiteljici priznata preplata ne u iznosu od 17.140,12 kn već u iznosu od 16.245,01 kn (listovi 133-134 spisa). No, kada se utvrdi cjelokupni iznos preplate po ništetnim odredbama, a to znači preko kamatne stope od 4,50% i po tečaju CHF koji je bio viši od tečaja na dan isplate kredita (4,715378) vještakinja je utvrdila da i po odbijanju priznate preplate od 16.245,01 kn postoji razlika i to u preplaćenom iznosu od 48.610,98 kn od čega iznos od 6.431,39 kn predstavlja iznos koji je više plaćen na temelju promjenjive kamatne stope, a iznos od 42.179,59 kn iznos koji je više plaćen zbog promjene tečaja CHF. Prema tome tužiteljica je preplatila nakon odbijanja priznate preplate iz Dodatka još i daljnji iznos od 48.610,98 kn. Taj iznos joj je tuženik svakako u obvezi vratiti, a obzirom da je isti isplaćen temeljem ništetnih odredbi Ugovora i to temeljem odredbi iz čl. 1111. i 1115. ZOO-a. Međutim tužiteljica je unatoč tako navedenoj razlici u vještačkom nalazu svoj tužbeni zahtjev postavila na istoj ukupnoj visini kako je navedeno u samoj tužbi, ali je zateznu kamatu tražila na pojedinačnim mjesečnim iznosima koje je prilagodila odnosno snizila iz iznosa naznačenog u vještačkom nalazu tako da ukupni zbroj pojedinačnih mjesečnih iznosa odgovara postavljenom zahtjevu od ukupno 45.000,00 kn, a ne iznosu utvrđenom u vještačkom nalazu od 48.610,98 kn, što znači da je ustvari u ovom predmetu potraživala manji iznos preplate nego što je realno izvršila preplatu. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje te izračun knjigovodstveno financijske vještakinje jer iz izračuna proizlazi nedvojbeno koliko je tužiteljica preplatila otplatu kredita u ovom spornom razdoblju, a sve zbog ništetnih odredbi te koliko je tuženik priznao tužiteljici preplatu koja je nastala isključivo temeljem konverzije, ali ne i temeljem otplate prema ništetnim odredbama. Isto tako nema dvojbe da je vještakinja dala svoj nalaz i mišljenje temeljem svog stručnog znanja i iskustva koristeći dokumentaciju koja joj je

dostavljena od strane stranaka i temeljeći nalaz na toj dokumentaciji, a izračunala preplaćeni iznos sukladno nalogu suda.

15. Što se tiče prigovora tuženika da tužiteljica ne bi bila potrošač sud je iz iskaza tužiteljice nedvojbeno utvrdio da je tužiteljica doista potrošač te da je predmetni kredit uzet radi kupnje stana tj. radi rješavanja stambenog pitanja tužiteljice. Sud je također prihvatio u cijelosti i iskaz tužiteljice jer isti nije doveden u sumnju ostalim dokazima prevedenim od strane suda, a niti prigovorima tuženika.

16. Konačno ovdje se navodi da sud smatra prigovor zastare kojeg je istaknuo tuženik kako u odgovoru na tužbu tako i u očitovanjima na sređene tužbene zahtjeve u cijelosti neosnovanim. Naime činjenica jest da tužiteljica temelji svoj tužbeni zahtjev isključivo na ništetnim odredbama Ugovora o kreditu koji je zaključila dana 9. veljače 2006. sa tuženikom i kada je kredit bio vezan na valutu CHF. Krediti koji su se zaključivali u to vrijeme su bili predmetom kolektivnog spora koji se vodio kod Trgovačkog suda u Zagrebu, a kako je to već naprijed naznačeno. Pravomoćne presude u tom predmetu su donesene i to presuda br. PŽ-7129/13 dana 13. ožujka 2014., a koja se odnosila na ništetnost u vezi promjenjivosti kamatne stope i PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., a koja se odnosila na ništetnost ugovornih odredbi vezanih na valutu CHF. Međutim budući se temeljem odredbe iz čl. 502. c ZPP-a. Opći zastarni rok iznosi 5 godina, a prema odredbi iz čl. 225. ZOO-a time da je odredbom iz čl. 241. ZOO-a je propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikom radnjom preuzetom protiv dužnika pred nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Slijedom navedenog u ovom slučaju zastara je prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača ponovno počinje teći tek pravomoćnošću odluke donesene u takvoj tužbi a što znači u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu je zastara nastavila teći s danom 13. lipnja 2014. a u odnosu na valutnu klauzulu s danom 14. lipnja 2018. Uostalom navedeno shvaćanje je izraženo i u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., ali i u pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. Posebno se dodaje da su presude Vrhovnog suda također obvezujuće za ostale sudove jer Vrhovni sud u svojim presudama izražava svoja pravna shvaćanja koja pravna shvaćanja su obvezujuća za sve niže stupanjske sudove pa tako i ovaj. Tužba tužiteljice je podnesena dana 12. lipnja 2019. što znači da je ista podnesena unutar zastarnog roka i u odnosu na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. i u odnosu na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. Što se tiče prigovora zastare koji je podnesen u odnosu na pojedinačne mjesečne iznose se navodi da je sud smatra da je taj prigovor neosnovan iz razloga jer su ti iznosi već bili naznačeni pa i utuženi u ukupnom iznosu u samoj tužbi.

17. Slijedom navedenog je i presuđeno kao u izreci.

18. Posebno se dodaje da je tuženik u odgovoru na tužbu doista opširno elaborirao svoje postupanje i svoje pravo u vezi promjenjivosti kamatne stope kao i dopuštenosti valutne klauzule, a što sud nije posebno iznosio u ovoj odluci smatrajući da takvo opširno razlaganje je bespredmetno u situaciji kada se tužiteljica poziva na pravomoćnost sudske odluke iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača i kojim sudskim odlukama je obuhvaćeno i razdoblje u kojem je i on zaključio ugovor o

kreditu sa tuženom. Isto tako sud smatra irelevantnim i navode tuženika da su u tijeku promjene europskih propisa koje bi ograničavale pravo pokretanja pojedinačnih sudskih postupaka odnos potrošača na potraživanje prema trgovcima radi više preplaćenog iznosa zbog nepoštenih odredbi ugovora o kreditu.

19. Također se dodaje da sud ne obrazlaže sve pojedine dokaze budući je dio navedenih dokaza bio i temelj vještačkog nalaza koji je sud u cijelosti prihvatio, a dio tih dokaza sud smatra irelevantnim za ishod ovog postupka.

20. Odluka o trošku temelji se na odredbi iz čl. 154. st. 1. ZPP-a. Sud je tužiteljici priznao trošak sastava tužbe prema tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23 – dalje OT) u iznosu od 200,00 eur, zatim trošak sastava podnesaka od 14. lipnja 2021., 28. travnja 2023. i 14. rujna 2023. svaki puta po 200,00 eur prema tbr. 8. toč. 1. OT, zatim zastupanja na pet ročišta kod suda svaki puta po 200,00 eur prema tbr. 9. toč. 1. OT, te za zastupanje na ročištu za objavu 100,00 eur prema tbr. 9. toč. 3. OT, trošak PDV-a na gornje iznose u iznosu od 475,00 eur prema tbr. 46. OT, trošak vještačenja u iznosu od 398,16 eura te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 106,17 eura budući je u vrijeme podnošenja tužbe tužiteljica još uvijek bila u obvezi plaćati sudske pristojbe u ovoj vrsti postupka. Tužiteljici je dakle ukupno priznat trošak postupka u iznosu od 2.879,33 eur. Navedeni trošak je dosuđen sukladno odredbi iz čl. 155. ZPP-a te sa važećom OT. Na dosuđeni trošak je tužitelju dosuđena i zatezna kamata od dana donošenja ove odluke prema odredbi iz čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 12. lipnja 2026.

Sutkinja
Lidija Krašek

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog opravka iste. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda, pismeno u tri primjerka.

Ukoliko je stranka bila uredno obavještena o ročištu za objavu presude, a istom ročištu nije pristupila tada će se dan objave presude na e-oglasnoj ploči smatrati kao dan primitka pismenog opravka presude.

U slučaju da stranka nije bila uredno obavještena o ročištu za objavu tada će joj se pismeni opravak presude dostaviti putem pošte te će se kao dan primitka uzeti dan kada joj je ista uručena od strane službenika pošte.

U razdoblju od 1. – 15. kolovoza rokovi za žalbu ne teku.

Dostaviti:

1/ Odvjetnik Danijel Trubić, Varaždin (za tužiteljicu)

2/ Odvjetničko društvo Porobija&Porobija, Zagreb (za tuženika)

Broj zapisa: **9-30889-5bd91**

Kontrolni broj: **03475-79e13-fd8c3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.